

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון ותוב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד עש"ק פרשת מצרע		
ה' ניסן התשע"א שנה ה' – גליון 238		
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש-קטן		
חברון	הדלקת נרות	מוצ"ש
ירושלים	18:33	19:40
תל אביב	18:27	19:40
באר שבע	18:43	19:42
	18:42	19:41

מאורות הפרשה

העלון יו"ל לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל

זאת תהיה תורת המצרע ביום סְהַרְתּוֹ וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן (יד ב).

מצינו בדברי חז"ל על רוכל אחד שהיה מחזר בעיירות בגליל ומכריז: מי רוצה לקנות סם חיים? הגיע הרוכל גם לעיר עכברא, נאספו אליו אנשים וביקשו את הסם. וכי מי לא רוצה לקנות סם חיים? היה רב ינאי יושב ולומד בטרקלינו. שמע גם הוא את הרוכל שמכריז "מי רוצה סם חיים"? אמרו לו: "בא עלה לכאן ומכור לי". ענה לו הרוכל: "אתה ושכמותך לא צריכים לו". הפציר בו רב ינאי עד שהרוכל הסכים ועלה אליו. הוציא לו ספר תהילים והראה לו את הפסוק: "מי האיש החפץ חיים". מה כתוב אחריו? "נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה, סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו". אמר רב ינאי: "כל ימי הייתי קורא את הפסוק הזה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט, עד שבא רוכל זה והודיע לנו 'מי האיש החפץ חיים'. והנה יש לתמוה, מדוע כינוהו חז"ל "רוכל", ועוד מדוע הראה לו ספר תהילים ולא אמר לו את הפסוק בפיו, ועוד האמנם לא ידע רבי ינאי עד היכן פסוק זה מגיע? ולהשיב מצינו בדברי המהרי"א מקאמרנא זיע"א, "שעיקר אדם להיות נכנע ושפל כאין ובלב שמה, ולא יאמין לעצמו כלל, אע"פ שמשגיח הרבה תורה, והארות גדולות בתורה ובמצוות מנועם עליו וניכלל באור עליו, וכל זה נקרא 'מוחין דאמא' דנועם עליו, וכל זמן שלא זכה לאהבת ישראל באמת, עד שיהיה הוא בעיניו הפחות מכל הפחותים, עדיין אינו בטוח אחר כל המדריגות שמשגיח, שלא יתאחזו בו המדות רעות והקליפות גאוה וכעס, ויהיה נדחה לשאל תחתית, כמו להרבה גם בזמנינו שאירע כד".

[עכ"ל] היינו שיכול ליפול ברשת הצר הצורך יצה"ר שיכשילו בפיו, כי יש בעליונים אבן בוחן הבוחנת את האדם בתת"ו בחינות האם תורתו שלמד והשגותיו שהשיג אין בהם רב של גאוה [ועיין זוה"ח שה"ש] אשר על כן תמה היה רבי ינאי שהבין את עומק הפסוק אך אותו "רוכל" מלשון "הולך רכיל", שהראהו במעשיו כיצד נכון לזכות לסם חיים זה של אריכות ימים על הצד הבא מהקדושה ככתוב "כי ארך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו לך" [משלי ג'] כי גם אם למדת תורה הרבה הרי היא נבחנת ואין בה די בכדי להאריך ימים אלא אם כן נבחנה ב"תורת" אותיות תת"ו מדרגות הנ"ל. ואשר על כן לא אמר לו אותו רוכל שכינוהו כך לרמוז על איסור לשון הרע כמובא "לא תלך רכיל פְּעֻמֶיךָ לא תַעֲמִד על דם רֵעֶךָ אֲנִי ה'" [ויקרא י"ט] וכפירוש רש"י [שם] "על שם שכל משלחי מדנים ומספרי לשון הרע הולכים בבתי רעים לרגל מה יראו רע או מה ישמעו רע לספר בשוק, נקראים הולכי רכיל". [עכ"ל]. שהראהו את רבי ינאי שתיקון עוון לשון הרע הוא בדיבור הנכון בלבד, ואין לו לאדם לדבר ללא בחינה וגבול, שהרי הראהו את הפסוק ולא אמרו בפיו, ואע"פ שהוא בקדושה, רמז לו שגם בזה יש לבחון בתת"ו בחינות את תורתו שלמד, שעל ידי זה יהיו השניים שמירת הלשון ולימוד תורה לשמה בנקיות ממש, "יוסיפו לך שנות חיים". והנה מצינו שענין לשון הרע הוא האיסור היחיד בתורה שהקב"ה שולח אתראה ואזהרה בג' בחינות, בית בגד ועור האדם, כי הם יסוד ושורש להיות האדם קרוי אדם, כי בהיות נפש האדם "רוח ממללא", [עיין אונקלוס בראשית] הוא עיקר הבדלתו משאר הנבראים [ועיין רש"י עה"פ ויהי האדם לנפש חיה, בראשית]. אשר על כן נבין הנאמר בגמרא [נידה] "בא מלאך וסוטר על פיו", דווקא על פיו כי הוא שורש ועיקר בריאתו, שיהיה נשמר בלשונו עד הקצה האחרון. ואמר האדמו"ר רבי נתנאל ספרין שלי"א, שאמרו חז"ל (ערכין טז ע"א), שהנגעים באין על גסות רוח כוונתו הנאמר בגמרא (ברכות מג ע"ב) המהלך בקומה זקופה אפילו ארבע מאות, כאילו דוחק רגלי שכינה. שהמהלך בקומה זקופה בא מגסות הרוח שפוגם בשכינה, וכמו שאמרו חז"ל במסכת סוטה (ה ע"א) אין אני והוא יכולים לדור בעולם" שעל ידי זה פוגם בשכינה הקדושה.... [עכ"ל] על כן צריך שיקבל האדם על עצמו להיות שפל שבשפלים, עפרא דארעא, ויאהב כל ישראל במלוא כוחו, וישים מחסום לפיו, וגם בדברי תורה יבחנם בתת"ו בחינות בכדי שיהיו בבחינת "תורת" אמת שאין בה רמיה ח"ו. וכמובא בדברי רבותינו זיע"א "ויתחברו באהבת ישראל ובהכנעה ובביטול כעפרא בעלמא, ויגבה לבו בדרכי השם, ונכנס תיכף לשורשו מה אנו ומה חיי, מה ידעתי רמה ותולעה, אפר ועפר, טפה מסורחת, ובביטול הזה מגרש כל הקליפות ומתאחז בשורש אהבת ישראל בכלל כל ישראל, להיות דבוק בשורשו, ואז לא יוכל לעבור עליו שום דבר רע, ויאיר נפשו באור החיים ובלב שמה בתורה ומצוות וחיות אלהות. [ז"ח מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא]

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

זאת תורת היקרות לזכר או לזכרה (יב ג).

ודבר נחמד שמעתי משם הרב האלקי קדוש ישראל מוהר"ר צבי אלימלך מדינוב זלה"ה, כי אצל צרעת נאמר אחר כל הקרבנות, 'זאת תורת אשר בו נגע צרעת', ובכאן נכתב 'זאת תורת' אצל עשירה. ואמר הוא ז"ל, שמיום שנחרב המקדש ואין קרבן, אנו מקיימין בלימוד ונשלמה פרים (הושע יד ג), ועל זה בא הרמז 'זאת תורת' שהתורה הוא במקום קרבן, ולכן לא נכתב אצל דלות, כי בלימוד התורה להשלים הקרבן אין שייך דלות. אבל הנגעים בטלו מיום שנחרב המקדש, ואין 'זאת תורת' אלא כעין דרוש וקבל שכן, לכן נכתב אחר סוף הפרשה, ודפח"ח.

(אוצר החיים' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

מאורות הסיפור החסידי

מה שאפשר - לדחות למחר

"מה זה משנה, בסוף כולם מגיעים לליל הסדר" כך הם אומרים וכך הם ימשיכו לומר, כי הרי מי יכול להכחישם. הלא באמת בסוף כולם מגיעים לליל הסדר, אבל רחוק לעולם הם לא יגיעו, הם מעולם לא דחו דבר למחר אם היה באפשרותם לדחותו למחרתיים. וגם כשימי הפסח ממשמשים ובאים, וכולם אצים ורצים, אצלם עולם כמנהגו נוהג.

וזה סיפור המעשה: בתחילת ניסן, כשעקרות הבית עדיין טרם סיימו את מלאכת הניקיון, קיבל על עצמו הבעל המסור ר' זבולון להטות שכמו לסבול ולעזור ולנקות את מה שנוותר. וכך, לפקודתה של בעלת הבית מוצא את עצמו מטפס לביודם [עלית הגג]. מוריד ארגזים מאובקים וממיין אותם, מה לפח האשפה ומה לאלטע זאכן, ומה ששמרה לנו הסבתא עלקא ע"ה - אותו אנחנו נמשיך לשמור לנכדינו הבאים לטובה, והנה, בין שאר המציאות, מונחים להם מכנסי הפסים שהיו בזמנם שיא האופנה. ואם אין די בזה, הרי שבתוך הכיסים נמצאה הפתעה נוספת, פתק קטן. ובפתק כתוב כך:

"נעלי גבר לתיקון", קשה להיזכר, אבל גם אי אפשר לשכוח, זהו הפתק שכתב ללא ספק שייע הסנדלר, כאשר זבולון מסר לו את נעליו לתיקון, והיה זה לא פחות מאשר לפני שמונה עשרה שנה וחצי ואולי תשע עשרה וחצי. קשה לזכור. מי יודע אם קיים לו בכלל הסנדלר הזה, שהרי כבר שבע עשרה שנים שאין זבולון ומשפחתו גרים באותה שכונה, היום גרים הם בקצה השני של העיר בשכונה חדשה יחסית. ומי היה נזכר בו בשייע אילולא פתק זה. ועכשיו, חבל על הזמן מחליט זבולון. מה חסר לו עכשיו יותר מאשר נעילת נעלים טובות לחג. תוחב הוא את הפתק לכיסו ועולה על האוטובוס הראשון המוביל אל השכונה הישנה, אל הסנדלר. הנה הוא כמעט מגיע, אך מה יגיד לו, חוכך זבולון בדעתו. ואולי כדאי לחזור הביתה? לא! מחליט זבולון, לא אגיד דבר, רק אגיש לו את הפתק, ונראה איך יתפתחו העניינים. השכונה השתנתה, בנינים חדשים נבנו במקום, אבל חוש ההתמצאות של זבולון לא מאכזב, והנה ב"ה הוא מוצא את עצמו בפתחו של הצריף. אכן, זהו הצריף, שום דבר לא השתנה בו, גם שייע יושב רכון לו על סדנו באותה תנוחה. כשפטישו מונף אל על, לצורך תחיבה של מסמר נוסף לתוך סוליית מגף.

ניגש לו זבולון והפתק בידו, בתוך לבו פוחד הוא מהגיחוך שעלול הוא להיתקל בו, אבל דבק הוא בהחלטתו, ודוחף את הפתק אל מול עיני הסנדלר, עומד ודומם. מרכיב לו שייע את משקפיו, מסתכל בפתק, ומביט חליפות בזבולון ובפתק וחוזר חלילה. כן, מצהיר שייע, ובת חיוך עולה על שפתיו. קם הוא ממקומו, נוטל לידו את הסמרטוט הגדול שנועד לניקוי אבק בכמויות ענק בלבד, ונכנס לחדרון הסמוך הלא הוא המחסן של שייע. הדבר אינו אורך יותר משתי דקות, והנה ניצב לו שייע שוב בפתח המחסן, בידו השמאלית הסמרטוט המאובק ובידו הימנית מחזיק הוא בגאוה לא מוסתרת את זוג הנעליים. זבולון מזהה אותן מיד, אלו הנעלים שהוא בעצמו מסר לתיקון. והנה, שוב הוא יקבל אותן לאחר שנים רבות כל כך, "היה שווה להגיע" חושב הוא בליבו.

שייע מרים את הנעליים גבוה, מתבונן בהם היטב, ואומר לזבולון: "סליחה אדוני זה כמעט גמור, תבוא מחר !!!!"

מאת השפלה

"בכל מראות כהה הנגע ובכמה ענינים היו צריכים ראייה רוחנית וכהנא הוה ידע ברוח קודשו באיננו גווינן ולא אנו, אין לנו

ידיעה בזה כלל"

"ונשלמה פרים שפתינו" [הושע י"ד, ג]

הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם

הלכות מעשה הקרבנות פרק ג

א שנים שרצו להביא שלמים או עולה, בשתפות--מביאין, בין בנדר בין בנדבה; ואפלו עוף, יבוא בשתפות. [ב] ואחד אנשים, ואחד נשים או עבדים--מביאין כל הקרבנות; אבל הגויים--אין מקבלין מהן אלא עולות בלבד, ששנאמר "ומיד בן-נכר, לא תקריבו את-לחם אלהיכם" (ויקרא כב, כה); אפלו עולת העוף--מקבלין מן הגוי, אף על פי שהוא עובד עבודה זרה.

ב אבל אין מקבלין מהן שלמים, ולא מנחות, ולא חטאות ואשמות; וכן עולות שאינן באות בנדר ונדבה--אין מקבלין אותן מן הגויים, כגון עולת יולדת וכיוצא בה, מעולות שאינן באות משום נדר, ולא משום נדבה.

ג גוי שהביא שלמים, מקריבין אותן עולות--שהגוי, לבו לשמים. נדר שלמים, ונתנו לישראל על מנת שיתכפר בהן לישראל--אוכלין אותן הישראלים פשלי ישראל; וכן אם נתנו לכוהן, כוהן אוכלן.

ד ישראל שהוא משמד לעבודה זרה, או מחלל שבת בפרהסייה--אין מקבלין ממנו קרבן כלל. אפלו העולה שמקבלין אותה מן הגוי--אין מקבלין אותה מן המשמד הזה, שנאמר "אדם כי-יקריב מכם" (ויקרא א, ב). מפי השמועה למדו--"מכם" ולא כלכם, להוציא את המשמד. אבל אם היה משמד לשאר עברות--מקבלין ממנו כל הקרבנות, כדי שיחזר בתשובה.

ה היה משמד לעבירה, והוא מפרסם ונדוע לעשותה, והרגל בה, בין להכעיס בין לתאבון--אין מקבלין ממנו קרבן לאותה עברה. כיצד: כגון שהיה רגיל לאכל חלב, בין להכעיס בין לתאבון, ושגג ואכל חלב, והביא חטאת--אין מקבלין אותה ממנו.

ו [ה] עולות הגויים--אין מביאין עמהן נסכים, שנאמר "כל-האזרח יעשה-ככה" (במדבר טו, יג); אבל נספיהם קרבין משלצבור, שנאמר "ככה תעשו לאחד, כמספרם" (במדבר טו, יב). ואינן טעונות סמיכה--שאינן סמיכה אלא בישראל, באנשים לא בנשים.

ז [ו] כל קרבנות בהמה שיקריב היחיד, בין חובה בין נדבה--סומך עליהן כשהן חיים, חוץ מן הבכור והמעשר והפסח: שנאמר "וסמך ידו, על-ראש קרבנו" (ויקרא ג, ב)--מפי השמועה למדו שכל קרבן במשמע, חוץ מפסח ובכור ומעשר.

ח [ז] העוף אינו טעון סמיכה. וכן כל המעות שדינן שיפלו לתבות שלנדבה, שפבר בארנו בהלכות שקלים שכלן יביאו עולות--אין בעל אותן המעות סומך על אותה העולה, ואינו מביא עליה נסכים אלא נספיה משלצבור; ואם היה כוהן, עבודתה ועורה שלאנשי משמר.

ט [ח] הכל סומכין--חוץ מחרש שוטה וקטן, ועבד, ואשה, וסומה, ונכרי. ואין השליח סומך--שאינו סמיכה אלא בבגלים, שנאמר "וסמך ידו" (ויקרא ג, ב): לא יד אשתו, ולא יד עבדו, ולא יד שלוחו. [ט] חמשה שהביאו זבח אחד, כלן סומכין עליו זה אחר זה--לא שישמכו כלן בבת אחת. מי שמת והניח קרבנו, עולה או שלמים--הרי יורשו מביאו, וסומך עליו ומביא נסכיו.

י אין סמיכה בקרבנות הצבור, חוץ משתי סמיכות--על שעיר המשתלח, ועל פר העלם שלושה מן הסנהדרין סומכין עליו; ודבר זה, הלכה מפי משה רבנו--שאינו בצבור אלא שתי סמיכות.

יא אין סומכין אלא בעזרה; סמך חוץ לעזרה, חוזר וסומך בפנים. ואם היה בעל הקרבן עומד בחוץ, והכניס ידו לפנים וסמך--סמיכתו פשרה: והוא, שיסמך בכל כוחו. ואין סומך אלא טהור; ואם סמך הטמא, סמך. [יב] ובמקום שסומכין, שוחטין; ותכף לסמיכה, שחיטה. ואם שחט במקום אחר, או ששהה--שחיטתו פשרה. והסמיכה, שירי מצוה היא; לפיכך אם לא סמך--כפר, ואינה מעכבת: ואף על פי כן, מעלן עליו פאלו לא כפר.

יב [יג] וצריך הסומך לסמך בכל כוחו בשתי ידיו, על ראש בהמה: שנאמר "על ראש העלה" (ויקרא א, ד)--לא על הצנאר, ולא על הצדדין. ולא יהא דבר חוצץ בין ידיו, ובין הבהמה.

יג [יד] וכיצד סומך: אם היה הקרבן קדש קדשים--מעמידו בצפון ופניו למערב, והסומך עומד במזרח ופניו למערב, ומניח שתי ידיו בין שתי קרניו; ומתודה על חטאת עוון חטאת, ועל אשם עוון אשם, ועל העולה מתודה עוון עשה, ועוון לא תעשה שנתק לעשה.

יד [טו] כיצד מתודה--אומר חטאתי עויתי פשעתי, ועשיתי כך וכך, וחזרתי בתשובה לפניך, וזו פפרתי. היה הקרבן שלמים--סומך בכל מקום שירצה מן העזרה, במקום שחיטה. ויראה לי שאינו מתודה על השלמים, אבל אומר דברי שבח.

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמוניות.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מרן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצלה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

לע"נ הרב ציון בן אברהם ז"ל

"זאת תהיה תורת המצרע" [ויקרא י"ד, ב]

כבר ביארנו שמלת "זאת" מורה על מקום קביעות השכינה כטעם "זאת מנוחתי עדי עד" [תהילים קל"ב], ובזה ממעט הבמה מלהקריב קרבנות מצרע על הבמה. "תהיה" מורה על הוי"ה המתמיד תמיד. שגם בזמן הזה מטהרין מצרע בדברים המבוארין, אלא שישאר מחוסר כיפורים. "תורת המצרע" הוא אמר לכתוב שתוק עד שאדרש. והדרש הוא "תורת המצרע". תורה אחת לכל המצרעין. ולדרשה "זאת" גם אם היה כתוב טהרת המצרע. היינו דורשין טהרה אחת, וכתב תורה להורות הנ"ל.

[עשירית האיפה דף פ"ז.]

משניות סדר קודשים – לע"נ שרה בת רבי חיים ז"ל

מסכת זבחים פרק ג

- ג, א כל הפסולין ששחטו, שחיטתן כשרה: שהשחיטה כשרה בזרים, ובנשים, ובעבדים, ובטמאים, ואפילו בקודשי קודשים-- ובלבד שלא יהיו הטמאים, נוגעים בבשר; לפיכך הן פוסלין במחשבה. וכולן שקיבלו את הדם חוץ לזמנו, וחוץ למקומו-- אם יש דם הנפש, יחזור הכשר ויקבל.
- ג, ב קיבל הכשר, ונתן לפסול-- יחזיר לכשר. קיבל בימינו, ונתן לשמאלו-- יחזיר לימינו. קיבל בכלי קודש, ונתן לכלי חול-- יחזיר לכלי קודש. נשפך מן הכלי על הרצפה, ואספו-- כשר. נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, נתן את הניתנין למטן למעלן, ואת הניתנין למעלן למטן, את הניתנין בפנים בחוץ, ואת הניתנין בחוץ בפנים-- אם יש דם הנפש, יחזור הכשר ויקבל.
- ג, ג השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול, ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר-- כשר; רבי אליעזר פוסל. לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר-- פחות מכזית, כשר. לאכול כחצי זית, ולהקטיר כחצי זית-- כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.
- ג, ד השוחט את הזבח לאכול כזית מן העור, מן הרוטב, מן הקופה, מן האלל, מן העצמות, ומן הגידים, ומן הקרניים, ומן הטלפיים-- כשר, ואין חייבין עליהם משום פיגול ונותר וטמא.
- ג, ה השוחט את המוקדשין לאכול שליל או שליה בחוץ, לא פיגל; המולק תורין בפנים, לאכול ביציהן בחוץ-- לא פיגל. חלב מוקדשין וביצי תורין, אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא.
- ג, ו שחטו על מנת להניח את דמו או את אימוריו למחר, או להוציאן לחוץ-- רבי יהודה פוסל, וחכמים מכשירין. שחטו על מנת ליתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, ליתן את הניתנין למטן למעלן, ואת הניתנין למעלן למטן, ואת הניתנין בחוץ, ואת הניתנין בחוץ בפנים, שיאכלוהו טמאים, ושיקריבוהו טמאים, שיאכלוהו ערלים, ושיקריבוהו ערלים, לשבר עצמות הפסח, ולאכול ממנו נא, ולערב דמו בדם פסולין-- כשר: שאין המחשבה פוסלת אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו, והפסח והחטאת שלא לשמן.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך

